

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 29. sušca 1895.

List 13.

Dobri Pastir — križan.

(Prosto poslov.)

Pastir dobrotno-mili!
Strašno so te ranili
Na les pribili križa;
Že smert se tebi bliža,
A ti voljno terpiš.

Kaj roke ste storile,
Nad kom se pregrešile,
Da ste na križ razpete?
Za milosti neštete
Oblite s kervijo?

Na rokah svete rane,
V pomoč za nas zavdane,
V ljubezni v vas čem zreti,
Na vas v nadi vmreti,
Oj roke blažene!

Oj roke! v pomoč vbožnim
Ste bile, in nadložnim.
Slep, gluhi, in hrom terpeči
Dobil od vas, preseči —
Je vid, in sluh, in mcč.

Oj stvarnice vsem bitju!
Po ranah, kervolitju,
Ste dale mi življenje;
Za toliko terpljenje,
Kaj revež Vam bi dal?

Zveličar sladki! roke
Sprostri nad vse otroke,
Z Očetom ti nas spravi,
In duše nam ozdravi,
Vtopljene v slast sveta.

Ko sveto Kri prelival,
Tud' mene si omival,
Pod križevo zastavo,
Me pelji v večno slavo,
Pastir dobrotni moj.

Radoslav.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof ljubljanski,

vsem vernikom svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda
in Zveličarja našega Jezusa Kristusa!

(Dalje.)

Kristus se je včlovečil in se je daroval za svojo cerkev, „da bi jo posvetil“ (Efež. 5, 26) in da bi po njej potem posvečeval posamezne vernike. Tako naj služi tudi zakonskim njihova zveza v medsebojno posvečevanje in naj jih vspobi, da s kerščansko vzgojo in dobrim vzgledom posveté tudi svoje otroke ter je, sodelujoč s Kristusom in njegovo cerkvijo, pripeljejo k Bogu. Zakaj njihovi telesni otroci morajo biti ob enem tudi duhovni otroci Kristusa in njegove cerkve, ki naj ne polnijo le zemlje, ampak tudi nebesa.

Na tak način tedaj je zakon podoba zveze Kristusove z njegovo cerkvijo. Toda ni samo prazna podoba, ampak podeli zakonskim tudi posvečujočo milost božjo in jim nakloni posebne milosti, katerih potrebujejo za zvesto izpolnjevanje svojih dolžnostij. Ako bi zakon tega ne učinil, bi ne bil zakrament. Premišljujmo to nekoliko natančneje.

Kristus včlovečil se je le zato, da bi mogel za nas terpeti in neskončno zaslužiti, in zvezal se je s cerkvijo le zato, da bi ji izročil svoje zaslužnje ter je po njej naklonil celemu človeštvu. Njegova zveza s cerkvijo je torej zares zveza polna milosti, „in iz polnosti njegove smo vsi prejeli, in sicer milost za milost,“

kakor tako lepo pravi sv. Janez Evangelist. (Jan. 1, 16.)

Zakon v novi zavezi pa ni le prazna pred-podoba milosti polne zveze Kristusove z njegovo cerkvijo, kakor so bile predpodobe stare zaveze: ampak zakon je prava podoba te zveze, in zato je tudi ž njim združeno podeljenje milosti: ali z drugimi besedami: zato je zakon zakrament.

Ravno ta čast sv. zakona: njegova živa, milosti polna zveza s Kristusom in njegovo cerkvijo pa je vzrok, zakaj se naš čas v svojem sovraštvu do Kristusa in cerkve tako terdovratno vanj zaganja, in zakaj je tudi sv. zakon, enako Kristusu, postal znamenje, kateremu se nasprotuje. Kdor neče ničesar vedeti o Kristusu in njegovi cerkvi, ta tudi ne mara za kerščanski zakon. Kdor pa veruje, kakor veruje katoliška cerkev, da je le Kristus izveličanje človeštva in da je le cerkev pot h Kristusu, ta mora se neomahljivo deržati tudi zakona, v katerem je ta vera utelešena. Zavreči kerščanski zakon, reklo bi se za cerkev toliko, kot zavreči Kristusa, to bi bil pravi samomor svete cerkve. „Dokler je zakon zakrament, ki sestavlja prvo in najbolj naravno družbo družine in dokler je družina kerščanska, je cerkev v posesti varne terdnjave“, iz katere more družbo in državo zopet Kristusu priboriti. Ako se pa „kerščanski mož in kerščanska žena odpovesta zakramentu sv. zakona ter se zadovolita s civilnim zakonom, potem se postavita izvan nadnaravnega reda, ki ga je Bog hotel, odpovesta se vsem resnicam in milostim kerščanstva, odrečeta sv. cerkvi pokorščino in osnujeta čisto naturno, pagansko družino ter živ-ta po nazorih sv. katoliške cerkve v divjem zakonu: in ko bi se kdaj posrečilo, s civilnim zakonom popolnoma izpodriniti zakrament sv. zakona, bil bi s tem svet popolnoma ob kerščanstvo, cerkvi bi bila tla izpod nog izpodmaknjena.“

Tudi to torej, da stoji kerščanski zakon z ene strani med vero in ljubeznijo do Kristusa in njegove cerkve, z druge strani med nevero in odpadom od Kristusa in njegove cerkve, tudi to kaže, kako prevažna in sveta naprava božja je sv. zakon.

II.

Ne zadostuje pa, da je zakon svet sam na sebi, marveč tudi vaš zakon mora biti svet. Vpraša se torej: kaj pa morate storiti, da bo tudi vaš zakon svet in Bogu dopadljiv?

7. Odgovor na to vprašanje se glasi: pred vsem vprašati je resno, si li sploh poklican

v zakonski stan ali ne: ker nikakor ni vse eno, ako vstopiš poklican ali nepoklican v kak stan.

Stan je pot, po kateri naj človek koraka proti svojemu zadnjemu namenu: to pot pa določuje Bog. Tisti, brez čegar vednosti ne pade noben vrabec s strehe in noben las z glave, odkaže toliko bolj vsakemu človeku stopinjo, katero naj zavzema na tem svetu, nalogo, katero naj izpolnjuje in pot, po kateri naj hodi, da dospe do svojega zadnjega namena. Jednega čaka s svojo milostjo na tej poti, drugega na drugi. Ako je torej stan zgrešen, zgrešena je tudi pot ali vsaj jako obtežena; ker manjka nam obilice stanovskih in poklicnih milostij, katere nam je Bog sicer pripravil, pa ne ob poti, katero smo mi nastopili, ampak na drugi poti. Vse je torej na tem ležeče, da si izberemo in nastopimo tisto pot, katero Bog hoče.

Je sicer vsak stan dober, ni pa vsak stan za vsacega dober. Zato treba preiskati in presoditi: kateri stan je z ozirom na nagnjenosti in zmožnosti, katere imam, z ozirom na razmere in okolnosti, v katerih živim, z ozirom na slabosti in nevarnosti, ki preté izveličanju moje duše, tisi, kateri mi mora po volji božji pomagati, da gotovo dosežem svoj zadnji namen; ali je to zakon?

Ena točka tega preudarjenja mora biti tudi vprašanje, ali moreš, trezno sodeč, upati, da družino pošteno preživiš? Dokler tega upanja ni, dotlej tudi ni volja božja, da stopiš v zakon. Ta zadeva je večje važnosti, kakor se navadno misli, ker sicer lahko pride očitaneje in nastanejo prepiri ter terpi vzgoja otrok. Gotovo ni koristno za vzgojo otrok, ako morata oče in mati in po verhu tudi še otroci znabiti cel dan tavati okoli, jeden tukaj drugi tam, da si poiščejo ljubega kruhka. Kolikokrat se zgodi, da vsled revščine otroci začno krasti, ali pa jih celo stariši k temu napeljujejo! In ako — kar se tudi dogaja — mož potem ženo ravno tako lahomiselno zapusti, kakor jo je prej lahomiselno vzel v zakon, kaj še-le potem? Koliko npravnih nevarnostij za zapuščeno ženo, kolika obdivjanost skoraj osiročenih otrok, kolika poguba za družino, kako žalostni nasledki za človeško družbo! Zato je vestna dolžnost vsacega, kdor namerava stopiti v zakon, da to točko resno preudari. Naj torej ne odvrča ljudij od lahomiselnih ženitve toliko prepoved, kakor veliko več vest.

Vprašati se tedaj moraš, ali si sploh poklican v zakonski stan, ali ne. Dostikrat bo na to vprašanje lahko odgovoriti, dostikrat pa bo

treba še-le resnega preudarka, posvetovanja s stariši ali drugimi vestnimi ljudmi, pred vsem pa goreče molitve, ki bo serce očistila strastij, da toliko lažje spozna, kaj je volja božja. O koliko je nesrečnih zakonov, ker se je ta skušnja opustila, koliko vsled zgrešenega poklica in koliko vsled tega, ker so stariši svojega otroka odvernili od družega stanu, po katerem je hrepenel, ter ga prisilili v zakon, za katerega ni bil poklican! Pa tudi narobe, kolikero gorje zaradi tega, ker mnogi hočejo živeti prosto, razberzdano življenje in nečejo omejiti strasti z zakonom, ali pa ker stariši edino le iz samopridnosti naprej in naprej zavlačujejo in preprečujejo ženitev svojega sina, dasi bi bila že davno umestna. Zakaj, kakor se nahaja marsikdo, ki mora po pravici obžalovati, da je stopil v zakonski stan, tako je tudi marsikdo, ki bi si bil moral že davno k sercu vzeti besedo apostola: „Bolje je v zakon stopiti, kakor goreti“ v peklu. (I. Kor. 7, 9.)

(Dalje nasl.)

Pomoč sv. Jožefa.

Sv. Jožef nam ni zastoj od sv. Cerkve dan in odločen za velikega, vesoljnega varha in pomočnika v sedanjem času. O koliko prehudih reči se godi po vesoljnem svetu! Kdo bo štel tatvine, grozne rope, sleparstva, morije in samomore, pa še toliko nesreč v naravi po vesoljnem svetu! Med vsemi ni najmanjša stiska razdjanje miru, negotovost, divje sovraštvo med raznimi narodi in narodnostmi, duhovni odpad marsikterih od Cerkve in od Boga! Ali nimamo pomočnika, posredovalca zoper tolika zla in hujave sedanjega časa? Imamo ga, pa ga premalo prosimo, premalo se mu priporočujemo, pomoči velikrat ne želimo in zato je ne iščemo. Kteri so naj bolj potrebni, se ne zatekajo k sv. Jožefu.

Obeta se nam nova cerkev sv. Jožefa v Ljubljani, zida se nova cerkev sv. Jožefu v Prjedoru na Jugu, v Bosni, in pogosto se imenuje sv. Jožef, v molitvi po vsaki sv. maši je tudi sv. Jožef klican, kakor se tudi po „Zgd. Danici“ rojaki v stiskah dosti pogosto priporočajo še sv. Jožefu, če tudi le bolj v posameznih slučajih; in uslišani so premnogi. Ker so pa stiske in potrebe sedaj splošne, bilo bi potreba tudi bolj splošno k temu velikemu svetniku pribežati in ga na pomoč klicati. Edinost, ki se nam tako častitljivo v Sveti družini Jezusa, Marije in sv. Jožefa pred oči stavi, naj bi se povernila in prešinovala ne le družin in srenj med seboj, temveč zavračevala tudi razne stranke,

da naj se vernejo najprej k veri, upanju in ljubezni nazaj in potem k edinosti in kerščanski spravi med seboj. Razpor naj se pogrezne v pekel, na svetu naj vlada edinost, mir, ljubezen!

Kličimo torej med-se posrednika in pomočnika sv. Jožefa.

Sv. Evangelist Lukež nam je povedal nekaj velikanskega, ker piše, da je Sin Božji „njima pokoren bil,“ namreč Jožefu in Mariji. Sv. Bazilij to pojasnuje in piše, da ljubi Jezus je delal neprestano iz pokorščine do Jožefa in Marije. In mučenik sv. Justin pravi, da je pomagal Jezus neutrudljivo v delavnici Jožefu, da je vsa dela z njim vred opravljal. Enako govore drugi učenci. Eden pisavcev pa prav lepo pristavlja: „Pokorščino, katero je Jezus skazoval sv. Jožefu na zemlji, nadaljuje menda še vselej v nebesih, kajti vse prošnje sv. Bernarda Sienskega in družih, katere mu je sv. Jožef prinašal, je sprejemal kot zapovedi in tudi precej uslišal. Sin Božji je bil ob času svojega milostnega rojstva mir priesel na zemljo: prosimo sv. Jožefa kot posrednika in varha, da tudi sedanjemu svetu pri Jezusu izprosi ljubi mir. V Serapijonovih „Stimmen vom Berge Karmel“ (št. 6, 1895) se bere to-le: „Spominjam se pri tem na nekaj družega, namreč na sadove, ki izvirajo iz bogoljubnega češčenja do sv. Jožefa. Blagodari, katere pripravi češčenje tega svetnika, so mogočna spodbuda za vsako človeško serce k nadaljnemu gorečemu češčenju. Sv. Jožef doseže od Sinu Božjega vse, za kar ga prosi.“ Tedaj prosimo pomoči v sedanjih razporih in nemirih, ki so v družinah, v srenjah, v političkih zborih, v celih državah. Sv. Terezija pravi: „Bog je dal drugim svetnikom moč pomagati le v gotovih slučajih, sveti Jožef pa — to vem že iz skušnje — pomaga ob vsaki priliki.“ Resnično je spoznala očitno varstvo sv. Jožefa. Terpela je neizrekljivo bolečine v glavi, zdravniki ji niso vedeli ne svetovati ne pomagati; obernila se je do sv. Jožefa, in glej! ozdravela je. Terpela je strahovite serčne boli in nikjer ni našla pomoči: klicala je z zaupanjem k sv. Jožefu, in rešena je bila vsega strahu in skušnjav, ki jih ji je hudobni duh napravljaj. Bila je preganjana in skoro popolnoma zapuščena, in še tisto malo dobrih duš, ki so jo ljubile, je ne morejo obvarovati; zateče se k sv. Jožefu, in glej, on postane njen zagovornik, zatré sovražne naklepe, in sovražniki morajo osramoteni odjenjati. Ob kratkem, o katerikoli priložnosti je klicala sv. Jožefa na pomoč, vselej se je skazal kot mogočni pomočnik, kot ljubeznjivi oče. Zato spodbuja serafinska devica vsakterega, da naj pri-

beži v vsaki potrebi k sv. Jožefu, in pravi, kdor ne veruje njenim besedam, naj le poskusi, in gotovo bode spoznal, kako mogočen varih je rednik Jezusov. Med njenimi opomini je tudi jeden, ki se tako-le glasi: „Čeravno si si izvolil več svetnikov za varhe in priprošnjike: vendar čisti posebno sv. Jožefa, ker veliko premore pri Bogu.“

Pred tremi stoletji je neštivilno otrok Cerkve Božje iskalo pomoči po prigovarjanju te svetnice pri sv. Jožefu, — in vsi so bili uslišani. Dokazi za to so mnogi čudeži, ki so razglašeni v različnih knjigah in časnikih. V nekem mesečniku*) izhajajočem v Belgiji je bila pred par leti naznanjena dvojna zahvala, katero je objavil neki gospod vsled uslišanja zelo ubožne družine na priprošnjo sv. Jožefa. Dogodilo se je tako-le. K duhovnu našega reda pride nekoč žena, ki mu toži žalostno okoliščino, v kateri biva ona in njen mož, čevljar po stanu. Že dva dni nista imela grizljeja v ustih. Sicer je žena popraševala na vse strani po delu; a zastonj. „Oh,“ je vzdihovala, „moj mož zanemarja že dve leti svoje cerkvene dolžnosti. Zastonj sem ga spominjala na božje prekletstvo, ki je že nad nama: a ni se dal ganiti.“ Duhoven je takoj sprevidel, da je potreba tu dvojne pomoči, duhovne, da se mož spreoberne, in telesne, da dobi uboga družina dela.

Opomni jo torej na izrek sv. Terezije, s katerim jo zagotavlja, da še nikdar ni bil zapuščen, kdor je pribežal pod varstvo sv. Jožefa. „Pred vsem molite,“ ji pravi, „da bi začel vaš mož zopet svoje kerščanske dolžnosti spolnjevati; če dosežete to milost, bodo sledile tudi dobrote.“ Dobra žena ga uboga, in glej! nekaj pozneje se je že bližal njen mož s svetim strahom k mizi Gospodovi. Potem opravlja z ženo vred devetdnevno k sv. Jožefu, da bi dobil dela.

Ne pretečeta dva dni, ko dobi pri neki napravi toliko dela, da je bil rešen velike revščine. Zdaj pride žena zopet k gospodu duhovnu in se mu iskreno zahvali, da ji je tako dobro svetoval. „Že dve leti,“ pravi, „se boriva z revščino in pomanjkanjem: komaj pa sva se zatekla k sv. Jožefu, sva bila uslišana. O, kako bodeva sedaj vse žive dni hvalila in častila nebeškega varha!“ — To je res lep sad zaupanja v sv. Jožefa, in koliko jih je dan danes v podobnih težavah!

Po sv. Duhu navdihnjen je izvolil papež Pij IX slavnega spomina sv. Jožefa za varha in zavetnika sv. Cerkve, da pridobi po velikem

češčenju sv. Jožefa vesoljni Cerkvi in posameznim vernikom mogočno varstvo.

O kolike so potrebe po vsem svetu! Častimo torej sv. Jožefa prav iskreno in goreče, priporočimo njemu osebne in vesoljne potrebe; častimo ga posamezno in skupno, in gotovo prošnje ne bodo ostale brez uslišanja.

Verli delavci.

„L' Osservatore Cattolico“ iz Milana poroča mesca grudna 1894, da je v Lilju, znanem brezverskem mestu na Francoskem, srečal neki delavec na cesti gospoda duhovnika, ki sta bila prijatelja. Približa se mu in hoče z njim govoriti.

Oni pa odgovori: „Sedaj ne morem. Nosim pri sebi Najsvetejše, da previdim bolnika.“

Globoko ganjen se delavec umakne in misli: „Tako smo v Lilju že zašli, da mora duhoven Jezusa v presv. Zakramentu skrivati? Ali bi se mu ne moglo vsaj nekoliko časti skazati? To je res bridka stvar, ki sv. Zakrament onečastuje!“

Gredoč nekoliko dalje, sreča nekaj svojih prijateljev. Pove jim, kar je slišal. Ko to slišijo, vsi sklepajo, da hočejo gospoda duhovna prav do bolnikovega stanovanja spremiti, in tako Izveličarja vsaj po svoji zmožnosti počastiti.

Bolnik je bil oče več otrok, in poživljen s svetimi Zakramenti se je ločil iz sveta.

Čast takim poštenim delavcem!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

V Št. Lorencu je umerl poštenjak ondotni učitelj g. Vinc. Kmet in bil pokopan v petek 22. t. m. Zapustil je vdovo z 8 otroci, katerih 3 hodijo v Ljubljani v šolo in so prav pridni (podpirani tudi od dijaške mize), drugi so manjši. Mati bo dobila nekaj pokojnine, pa mora 10 gl. za stanovanje plačati od teh, ki so v šoli v Ljubljani. „Kruhi sv. Antona“ so tukaj pač na pravem mestu, kakor tudi pri zapuščenih učitelja Severa, ki ga je Kulpa utopila.

Maribor. (Postni pastirski list.) (Dalje.) 3. Ker je najsvetejši zakrament največe dobro ker je najdražji dar božji in najdragocenejši zaklad sv. cerkve, kaj čuda potem, prelubi kristijani, da so vse bogoljubne duše tako goreče ljubile, častile in molile ta prečudežni zakrament, da so vse po njem hrepenele, kakor hrepeni žejen jelen po krepilni studenčnici. Sv. Frančišek Asiški, ta seraf v človeški podobi in ženin ubožnosti, je prelival potoke solzá v pričo Jezusa, v tabernakelju prebivajočega v presveti hostiji. Da, zavidal je sveče, ker se povživajo. goreče Gospodu na čast. Ako je premišljeval božjo ljubezen v tem zakramentu, ni se mogel mnogokrat več premagovati; hitel je iz samote, pa je tekal po ulicah in tergih, kliče: Ah, Ljubezen ni ljubljena! V svoji občudovanji „oporoki“ je naročil svojim duhovnim sinovom z resnobnimi besedami, naj ljubijo in časté duhovne zavoljo mašniškega posvečenja, vsled katerega smejo hostijo posvečevati, sami za-

*) „Chroniques du Carmel“, Alost. Mars 1890.

vživati in drugim deliti; zapovedal jim je, to najsve-tejšo skrivnost nad vse čislati in častiti ter svete hostije na najčastitljivših krajih shranjevati. — Po vzgledu in nauku učenika je zvesto ravnal učenec, sv. Anton Padovanski, ki je po cele noči prebedel pred najsvetejšim zakramentom. Ravno letos bode slavil dne 15. meseca avgusta frančiškanski red in ž njim ves katoliški svet sedemstoletnico rojstva tega junaka družbe človeške, ki je svetnik ne le enega mesta, kraja ali naroda, temveč je čudodelnik vsega sveta, kakor pišejo sv. Oče Leon XIII v svojem apostolskem pismu do frančiškanskega reda: Sv. Anton Padovanski je svetnik vsega sveta.

Glasovita častilka najsvetejšega altarnega zakramenta je bila nadalje Koleta Boelet, rojena l. 1381, umerla l. 1446 in svetnikom prišteta l. 1807. Slavna redovnica je mnogo ženskih samostanov drugega reda sv. Frančiška vstanovila, še več jih je obnovila in preosnovala, naloživši jim dolžnost, brez nehanja moliti in častiti najsvetejši zakrament. Takošen samostan častitih sester frančiškank z nalogo vednega češčenja presvetega rešnjega Telesa se nahaja od leta 1893 tudi v Mojem stolnem mestu Mariboru. Sv. Koleta, imajoča še le štiri leta, je čutila že v sebi izredno ljubezen in veselje do Jezusa v zakramentu ljubezni. Kadar se je pobožna mati Marjeta od sv. obhajila vračala na dom, dirjalo ji je vselej nedolžno dete naproti in je klicalo radostno: Ah ljuba mati, kako prijetno dišite; in se od nje, ki je prejela angeljski kruh, ni moglo ločiti in jo je milo prosilo, naj bi tudi njemu skoro dala prejeti sladko nebeško hrano.

Zveličani Tomaž Kempčan je posvetil v svoji zlati knjigi „Hoja za Kristusom“, katero je, kakor uče najnovejši preiskovalci, spisal on, v tej krasni knjigi je posvetil, pravim, blaženi Tomaž češčenju in moljenju najveličastnejšega zakramenta osemnajst prelepih poglavij, katera so tekom časa nepopisno veliko pripomogla v razširjenje in povišanje milostij polne pobožnosti do tega zakramenta. Blagor mu, ki rad prebira te ukapolne verste in se ravna po njih! — Lilija Goncaška, angeljski mladenec sv. Alojzij, je bil prešinjen tolike ljubezni do zakramenta altarja, da se je dal le siloma ločiti od tabernakelja; in še takrat, ko je odhajal, se je zopet in zopet ozerl na altar, da bi še zopet in zopet pozdravil najsvetejši Zakrament. Po prvem sv. obhajilu je tako hrepenel, da sta se oče in mati bala, da oboli, ako ga ne okrepi kmalu kruh angeljski. — Pervak bogoslovcev sv. Tomaž, iz rodú grofov Akvinskih, je zložil v svoji plamteči ljubezni do najsvetejšega zakramenta one prelepe, nad vse krasne hvalnice in slavospeve, prave pesni ljubezni, s katerimi sv. cerkev neprenehoma slavi, ljubi in moli nasvetejši Zakrament. Za veseli praznik svetega rešnjega Telesa, ki ga je leta 1264 zapovedal papež Urban IV, blagega spomina, spisal je sveti mož pobožnost, katere ni mogel sam sv. Bonaventura prehvaliti in katero še današnji svet občuduje neprikračeno. (Konec nasl.)

Iz Bosne. (V slavo sv. Jožefa.) Slavni praznik največjega patrijarha in svetnika obhajali smo v novi rimo-katoliški župniji med drugoverci, kolikor je siromaštvu in pomanjkanju našemu mogoče, najslavneje in verno-pobožno.

Istinito se sme reči, da sv. Jožef je največji, najvzvišeneji in najmogočnji patrijarh in svetnik; kajti

vsegamogočni Bog-Oče nebeški vzvišal ga je nad an-gelje, patrijarhe, preroke in vse druge svetnike, ker le njega je izbral za ženina, za soproga brezmadežne, brez izvirnega greha spočete, najčisteje Device Marije, matere Božje; za varha, oskerbnika, odgojitelja in rednika svojemu jedinorojenemu včlovečenemu Sinu, Kristusu Jezusu; le sv. Jožeu izročil je v varstvo in gospodarstvo največje, najdražje in najljubeznjivše, kar Oče nebeški ima, namreč: Jezusa in Marijo.

Zato spodobi se, pravično in dostojno je, da tega svetnika kerščanski pravoverniki osobito častijo, spoštujejo in ljubijo vsaki dan, posebno pa vsako sredo, celi mesec marcij. 24. januarija, tretjo nedeljo po Veliki noči in v najslavnejši praznik njegov, 19. marca. Morebiti še kje v misijonih Amerike, Afrike in Azije se nahaja koja tako slaba, siromašna in mala koliba — kapeia, kakor je prvotna sv. Jožefa v Prjedoru, ki mora služiti za rimo-kat. župnijsko cerkev. Hvala Bogu! blizo te kolibe, slabe hiše Božje in rednika Kristusovega, dviga se častita nova, terdno zidana cerkev sv. Jožefa, ktera pa je še brez krova, oboka in vsega družega; je toraj samo vnanje stene ali obod cerkveni. Zatoraj smo letos slovesno obhajali praznik sv. Jožefa še v prvotni, že propadajoči cerkvici. Jedini oltar v tej cerkvici je vreden sedaj za sv. postni čas: postavili smo pa v sredino cerkvice oltarček za ves čas, na njem okinčali vzvišeno stojalo in na tisto postavili kip sv. Jožefa med lepimi cveticami in okusno nastavljenimi mnogimi svečami; nad glavo sv. Jožefa visela je lepa „krona“, a na kroni, mesto dragocenih kamenov in bisorov, lesketalo se je 24 umetno razporedjenih luči; tak bil je krasno vzvišen in ginljiv prizor.

Kristjani rimo-katoliške domače župnije in tudi iz družih oddaljenih župnij, raztresenih daleč okolo med razkolniki in mohamedanci, došli so obilno k slovesni službi Božji počastit sv. Jožefa, prosit ga in se njemu priporočat. Med veliko sv. mašo bilo je tudi občno sv. obhajilo, iskrene molitve in mile svete pesmi glasile in dvigale so se k Bogu, Jezusu in Mariji in sv. Jožefu. Pred in po veliki službi Božji šel je kerščanski rimo-katoliški slovenski narod v procesiji v cerkvico in okolo „trona“ sv. Jožefa v sredini cerkvice, istotako popoldne pred in po slovesni večernici, došlo je pa tudi nekoliko slednikov iztočne razkolne cerkve, ki so bili jako prešinjeni. Ta sveti dan ženina preblazene Device Marije se je še posebnostno mnogo sv. molitve, zdihljejev, priporočil in priprošenj storilo za vse blage dobronike in dobronice nove cerkve sv. Jožefa tukaj, kjer je v istini neizrečeno potrebna in ki bi se zbog uboštva tukajšnjih katoličanov, brez radodarne pripomoči, ne mogla doveršiti. (Dalje sledi.)

Sofija. 22. marca 1895. (Poterdilo in zahvala.) Prečastiti! Hvala tisučkrat za veliki lepi dar, ki ste ga poslali našemu misijonu (namreč 105 gld. zbirk od delj časa za bulgarske misijone. Vr.) Bog poverni dobronikom vse in v obilnosti! V ta namen molimo in tudi priporočujemo moliti obdarovancem in se torej svésto zanašamo, da bode Božji blagoslov osrečil Vas in vse dobronike. Oo. od vstajenja bivajo v Adrianopolu (Drinopolju) v evropski Turčiji. Poslal sem jim 25 gld., oziroma 50 frankov v zlatu. Moral sem zamenjati za avstr. bankovce in pri tem se vselej veliko zgubi. Sto in pet gld. imelo

Je ceno 260 frankov; dobil sem pa le 210 frankov. Mislim, da bi bilo bolje poslati denar v enem Che-que-u (r. ček, nakaznica na kako blagajno). Goreče priporočam naše potrebe ter bivam z visokospoštovanjem Vaš ves hvaležni P. Kozma l. r. misijonski prednik.

Zvezdice za postni in za vsaki čas.

(Zbral B. B.)

(Dalje.)

18. Častitljivi Ljudovik de Ponte: „Trud Simona iz Cirene je bil jako kratek; toda čast pa je bila silno velika.“

19. Častitljivi Ljudovik de Ponte: „Hčere jeruzalemske so tako silno objokovale Kristusa, ker so ga cenile za svetega moža: kako Ga je mogla še le objokorati Ona, ki ga je poznala za svojega Sina in Boga!“

20. Častitljivi Ljudovik de Ponte: „Katere najbolj ljubiš, jih tudi huje tepeš.“

21. Častitljivi Ljudovik de Ponte: „Rojen si o polnoči v neznatnem mestu, da bi se slava Tvojemu rojstvu prikrila; umerl si o belém dnevu, in v največjem mestu, da bi bila sramotna Tvoja smert vsem očitna.“

22. Častitljivi Ljudovik de Ponte: „Vino mešano z žolčem; kaj je to? To je človekova učenost mešana z zmotami, to je zvestoba mešana s krivičnimi deli, to je gorečnost mešana s togoto; miloščina mešana z nečimerno hvalo; molitev z zadovoljno razmišljenostjo; in poslednjič vsa dela s hlimbe.“

23. Častitljivi Ljudovik de Ponte: „O nebeški Kralj! Kolik je razloček med jedjo in pijačo, katero mi Ti daješ in s katero jaz Tebi povračam! Ti podeljuješ mi kruh Svojega najsvetejšega telesa v zveličanje in vino dragocene in presvete Svoje kervi, in pa namešane s sterdo najslajših tolažil: Jaz pa Ti nasprotno povračam kruh in vino z najbridkejšim žolčem natrošeno!“

24. Častitljivi Ljudovik de Ponte: „Bog vojnih trum se na polji gore Kalvarije vojskuje proti peklenskim močem, zmaga, zmaga in raztara kraljestvo greha. Orožje njegovo je: križ, žebli, ternje in drugo orodje, s katerim kači glavo tare.“ (Dalje nasl.)

Nova železnica v nebesa.

Pred nekaj časom je „Danica“ prinesla železnico v nebesa, ker pa tudi železnice v novem času močno napredujejo, naj prinese tudi še novo osnovo iz poznejšega časa. Taka-le je:

Odhod, vsako uro. — Prihod, kadar je volja Božja. — Cena listkov: 1. Duh zatajevanja za Serce Jezusovo. — 2. Zaupanje v Serce Jezusovo. — 3. Vdanost v Serce Jezusovo.

Opazke. 1. Listki za nazaj (retur-biljeti) se ne dajejo. — 2. Vlakov za veselice, hribolazcé, lovce ni nobenih. 3. Otročiči potujejo brezplačno, samo da so na naročji matere Cerkve. — 4. Prosi se, le samo robo dobrih del seboj vzeti, kdor noče vlaka zamuditi, ali pri zadnji postaji zakasnjenja terpeti. — 5. Potniki se sprejemajo po vsem tiru.

Opravila na železničnem popotvanji:

Pričujočnost Božja.

Ponedeljek: Jezus na oljski gori kervavi pot potí.

Torek: Jezus kervavo bičan in šiban.

Sreda: Jezus pred Pilatom krivo tožen.

Četertek: Jezus s ternjem kronan, in zdaj v najsvetejšem Zakramentu.

Petek: Jezus na križu, Marija zraven križa.

• Sobota: Jezus umerl in Mariji v naročje položen.

Nedelja: Jezus kakor zmagovalec častitljiv od smerti vstane, — gre v nebesa in tebe v nebesa vzame, ako si srečno popotoval. Nekaj še ostane povedati

Razgled po svetu.

Bulgarija. Sedanje stanje v bulgarski knežiji ni odveč prijazno. Zankov in njegova stranka hoče, da naj se mladi knez Boris tudi še po razkolnem obredu kersti in da naj bi se potem po razkolniško odgajal, kar pa Bog obvaruj!

Dosedaj se jim to še ni posrečilo in obneslo, dasiravno rusoljubna stranka po največem to želí. Kako osodovito bi bilo to za prihodnjost Bulgarije, to je slehernemu jasno. Zato naj smemo vse verne katoličane prav iskreno prositi, naj goreče molijo za Bulgarijo in za knežjo rodovino z mladim prestolonaslednikom, da bi ostali vsi katoliški. Zankov je bil prej na čelu verskega gibanja, ki se je obračalo v Rim. On sam s svojo družino se je bil pokatoličil, in takrat se je bilo do 30 000 Bulgarov zjediniło s katoliško Cerkvijo. Toda Zankov je kmalo pokazal, kakošnega je značaja; ko mu namreč gmotna korist ni več kazala, se je vernil k razkolstvu nazaj, in ž njim ravno tako tistih 30.000, izjemši kake 3000. Tukaj so se pač očitno poterdile besede: „Veliko je poklicanih, malo izvoljenih!“

Sedaj je Zankov zopet potoval v Rusijo, zato, pravijo, da bi zvedel pogoje, ktere stavi Rusija, da bi priznala sedanjega kneza. Kdo vé, kaj prinese prihodnjost? Bog varuj Bulgarijo Zankovcev!

Znani so tudi mnogi upori, ki se že več let godijo v bulgarskih državnih gimnazijah med dijaki. Sedanje dobo je zatvorjena gimnazija v Slivnu zaradi rogovilstva dijakov; v Sofiji pa ravno tako II. tečaj visoke šole za pravoslovje. Slušatelji so kar tebi nič meni nič izročili izjavo s podpisi, da nekega X, profesorja bolgarskega, nočejo več poslušati, češ, da je preveč robot, ne dela z njimi, kakor se spodobi njihovemu stanu itd. Vsled tega so vsi profesorji naznanili, da v tem slučaju nobeden ne bode učil ali predaval. Naučno ministerstvo je to poterdilo in tako je šola začasno zaperta. Najberže so sicer dobri bolgarski mladenči nahujskani k takemu počenjanju, kateri pa naj bi bili rajši modri ter naj ne bi poslušali šuntarjev, toliko bolj se pa pečali z iskanjem resnice: kaj namreč je zares koristno bulgarskemu narodu, kaj pa škodljivo in pogubno.

Kako je nespremišljena mladina sprejemna za pogubne novotarje, kaže n. pr. to, da veliko število visokošolcev je socijalnih demokratov, menda kakor na Ruskem nihilistov. S tacimi bi si pač Rusija ne pomagala, ako bi Bulgarijo podjarmila; dijaki pa bi se

bridko prepričali, kako niso našli kake domišljevane svobode, temveč zagnani bili z dežja pod kap.

V mestu Kolombo, na Cejlonu, je apostoljski delegat Zaleski pričel nadškofa in obeh sufraginov s Kandy-a in Jaffne vložil postavni kamen k katoliškemu kolegiju. Ondi v bližini je tudi naprava za gobove pod vodstvom P. Henrika Beyer'a (iz Alzacije); v tej napravi je 240 gobovih.

V Filadelfio se je pritepel iz Evrope anarhiški razgrajal, neki Molry, in je priporočal hudodelstva, zagovarjal kervoločnosti v največji ondotni dvorani, ki je bila natlačena premnovega ljudstva. Meščani so ga naznanili policiji zaradi kaljenja miru. Sodnik mu je prisodil 1200 dolarjev kazni; ker ni imel nikogar, da bi mu dal odmerjeno varščino, je moral šuntar iti v ječo.

Misijonsko. Lansko leto je šlo v razne misijone 174 frančiškanov, in sicer 80 v Brazilijo; v Sv. deželo 22 (kjer je bilo že najmanj 400 redovnikov); v Carigrad 1; v gornji Egipt njih 5; v eritrejsko naselbo 2; v Albanijo 5; v Tripoli 1; v Bolivijo 15; na Filipine 20.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec sušec (marc. 1895.)

a) Glavni namen:

Duh molitve.

b) Posebni nameni:

26. **Sv. Emanuel.** Duhovniki in obhajanci. Dobljenje zaupanja pri predstojnikih. Srečna izvolitev stanú. Cerkveno zidanje. —

27. **Sv. Rupert.** Solnograška cerkvena provincija. Dušni pastirji. Združeno delo za odvrnitev pijanstva.

28. **Sv. Janez Kapistran.** Varstev hiše Habsburške pred kladivom framonstva. Katoliški poslanci in katol. časništvo na Avstrijskem.

29. **Spomin presvete kervi N. Gosp. J. Krist.** Vedna cenitev našega odrešenja. Meščanski in občinski zastopniki.

30. **Sv. Kvirin.** Zoper zavidnost. Učiteljske in učiteljske naprave. Odprava zelo nevarnih zbežanj.

31. **Tiha nedelja.** Sv. Valerija. Ljudsko katoliško društvo, vse poslane, pa ne še uslišane prošnje. V sušcu in v malem travnu umerli družbeniki molitv. apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine.

Glavni namen za mesec mali traven (april):

Spokorni duh.

Posebni nameni:

1. **Sv. Hugon.** Ta in vsak dan mesca vse naznanjene pa še ne uslišane ali hitro nastale zadeve. Odvrnitev rogovilstva z odkritosrčnim spreobrnjenjem vseh ljudi k Jezusu Kristusu.

2. **Sv. Frančišk Pavljanski.** Rešitev globoko zagrešenih otrok, sorodnikov in prijateljev. Rešitev od poklic motečih hujav. Hudo bolni umirajoči.

3. **Sv. Rihard.** Od socialne demokracije in rogovilstva najbolj okuženi kraji. Dušni mir v Gospodu zaspalih, posebno pone-srečencev.

4. **Sv. Izidor.** Škofje. Razširjanje bratovščine sv. Družine. Odvrnitev nevednih mladenčev od duhovskega stanu.

5. **Praznik Marije 7 žalpsti. Sv. Vincenčij Ferer.** Sočutje z bolečinami naše Matere. Pospešitelji molitvenega apostoljstva. (Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov. Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinje in vse pošastne pregrehe. — V pobožno molitev neka žena priporoča svojo bolno hčer, da bi ji ljubi Bog zdravje dodelil na priprošnjo Naše ljube Gospé presvetelega Serca, sv. Jožefa in sv. Blaža. — Oseba za ljubo zdravje, oče priporoči, sv. Družini in sv. Ant. Pad. v dober namen. — Nekaj učencev priporočenih za pobožnost, pridnost in v dober namen priporoči, M. B., sv. Alojziju in sv. Ani. — Neka dobrotna duhovska družina v dober namen priporočena. — Neka družina za srečo in zdravje pri domači živini za zdaj in za naprej priporoči, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. — Dve deklici na tujem, da bi bili obvarovani dušnih in telesnih nesreč priporočeni N. lj. G. presv. Serca, sv. Jožefu in sv. Barbari. Oseba za ljubi notranji mir na priprošnjo sv. Jožefa in duš v vicah, ter za odvrnitev nesreč. — Mladeneč, ki je pred sv. birmo lepo živel, po sv. birmi pa se je spridil in se začel po noči po keremah potikati, da bi se poboljšal na priprošnjo Marije D. in sv. Jožefa. — Spolnjenje neke prošnje na priprošnjo sv. Antona Pad. — Skerbna mati prav živo priporoča svojega sina v molitev, da bi po milosti Jezusovi v najsvetejšem Zakramentu in na priprošnje Marije matere, sv. Jožefa in sv. Antona Pad. vredno opravil velikonočno spoved in sv. Obhajilo. — Sin priporoča bolno mater, da bi se ozdravila na priprošnje žalostne Matere B., sv. Jožefa in sv. Antona Pad. — Neka oseba za dober svet v važni zadevi priporočena M. D. dobrega sveta in sv. Jožefa. — Bolna mati.

Zahvale.

Na priporočevanje k presv. R. Telesu M. D., sv. Jan. Kerstniku in sv. Ant. Pad. sem bil rešen hude telesne bolezni, za kar tukaj očitno naznanjam zahvalo presv. R. Telesu, M. D. in svetnikom J. D.

Marija mi je sprosila zdravje pri Bogu. Ohljubila sem ji, ako okrevam, da se javno zahvalim v časopisu »Danici«. Hvala torej izreka Mariji za priprošnjo k zdravju hvaležni njen otrok.

S. Z.

Naš ljubi sinček nam je bil zelo nevarno zbolel za pljučnico. V tej sili se obrnemo k sv. Jožefu in po opravljeni 9dnevni, bil je ravno praznik sv. Jožefa, je zdravnik izrekel veselo nado, da je sinček že iz nevarnosti. Pa potem napade našega dragega očeta ravno taka bolezen. V tej drugi stiski smo se zopet zatekli k Njemu, ki je največji pomočnik, k sv. Jožefu, in smo oblj bili v »Danici« objaviti uslišanje. Kmaló so se oče potem ozdravili, čeravno smo se najhujšega bali. Zato izrekamo najtoplejšo zahvalo sv. Jožefu, ker je nam tako naglo pomagal v teh hudih silah. — Vsim pa kličemo, ako ste v sili: »Pojdite k sv. Jožefu!«

A. G.

Dolgo me je mučila bolezen, kateri zdravništvo ni vedelo pomoči. Polno zaupanja na sv. Antona Padovanskega opravi mi njemu na čast več devetdnevnic in priserčno prosim, naj mi pomaga on, ko mi drugi pomagati ne morejo. Molitev je bila uslišana zdravje se mi je nekoliko že povernilo, za kar se goreče zahvalim Bogu in sv. Antonu s serčno priprošnjo, da bi mi sv. Anton popolnoma doveršil, kar želim.

M. M.

Listek za raznoterosti.

Duhovne vaje (eksercicije) za ude Vincencijeve družbe v slovenskem jeziku pričnó se na tiho nedeljo zvečer ob sedmih (31. sušča); zjutraj ob šestih nadaljevanje v Marijanišči. V nemškem jeziku versé se pa v cerkvi sv. Florijana začnó s cvetno nedeljo. Vdeleževati se obeh smejo tudi neudje.

Dr. A. Jarc.

V Ljubljani, 14. sušča 1895.

Bratovščina sv. Rešnjega Telesa. Prihodnji četrtek, 4. aprila, bo v nunski cerkvi ob 5ih zjutraj slovenska pridiga in potem sv. maša pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom za ude bratovščine sv. Rešnjega Telesa. Kakor navadno, bo v isti namen tudi ob 4ih zjutraj sv. maša in po sv. maši obhajilo za ude te bratovščine.

Dejanje sv. Detinstva v poduk malim in odrasčenim. Novi ter XV. zvezek za tekoče leto je ravnokar prišel na svetlo in obsega posebno tehtne spise. Knjižica bo družbenikom kakor nalašč za Alelujo.

Naslov Sv. Očeta, kakor ga je nedavno priobčil francoski časnik „F.“, je: Leo XIII, 263. papež, namestnik Jezusa Kristusa, naslednik apostolskega poglavarja, neodvisni veliki duhoven (Pontifex) vesoljne Cerkve, patrijarh zapada (Occident), primas Italije, nadškof in metropolit rimske cerkvene pokrajine, neodvisen vladar (Sovverén) svetovnega gospodstva (Dominium) svete rimske Cerkve. — Očitno je, da se sv. apostolski Stol, (t. j. Sv. Oče) svetovne oblasti in posestva, akoravno je tega že četrstoletja oropan, nikakor ne odpové, in da sedanji Sv. Oče ravno tako mislijo in terdijo, kakor njihov slavni prednik Pij IX, namreč: da krivica je in ostane le krivica, in se ne dá spremeniti v pravico, če se ji postavlja na glavo tudi kraljeva krona.

Recept. Mazilo zoper narastajočo ubožnost, ali: kdo hoče obogateti? Mazilo je sestavljeno iz naslednjih tvarin:

1. Vzemi: strahú božjega in vere — naj večo porcijo, kar je moč.
2. Vmešaj pridnosti in varčnosti — pa ne premalo.
3. Mirú med zakonskimi — najmočnejšega, kar se dá.
4. Dobrega reda pri visokih in priprostih.
5. Dobre postave proti pijančljivosti in igralnosti.
6. Priserčna ljubezen do bližnjega.

Ti pomočki, ako se pridno rabijo, bodo povsod obrodili prečudno moč. In bolje je lotiti se dela, kakor pa mnogo tožiti in tarnati.

Tarnati zná vsakodó.

Pomoči — tó pa težko bó.

In pa pomagati more vsaki, ako ne sam sebi, pa svoji družini, sploh v položaju, kamor ga je Bog postavil, te pemočke pridno rabi: prišli bodo potem gotovo boljši časi.

(Ta recept je prinesel mesečnik nekega kapucinarja, č. o. Gracijana Lindena; napis ima: „Pozdra-

vila iz Nazareta.“ — za vse častivce Svete Družine v Strassburgu na Alzaškem, v lekarni: „Le Roux. Zapisal ga je č. P. Jeronim.

Opomba. Še bolj jasen recept bi posebej bil potreben za Ljubljano.

Molitev za spreobrnjenje judov. Sveti Oče papež Leon XIII so dovolili 15. julija 1893 sto dni odpustka tistim, ki sledečo molitev pobožno in zaupljivo molijo:

„Bog dobrote, Oče usmiljenja, prosimo Te po neomadežanem sercu Marijinem in po priprošnji očakov in svetih apostelnov: ozri se na ostanke Izraelove, da spoznajo Jezusa Kristusa, našega jedinega Odrešenika, in se vdeležé dragocenih milosti izveličanja. Oče, odpusti jim, ker ne vedó, kaj delajo! Amen.“

Ta odpustek se more zadobiti vsak dan enkrat, in sme se obračati tudi v prid ubogih duš v vicah.

Tat, ura, sodnji dan.

V sôbo tih sem se prikradel,

Uro zmaknil sem, ukradel:

Zdaj me pèche, pèche!

Za lastnikom zdaj o hodim, hodim,

Uro mu nazaj ponudim; —

Pa nazaj je vzeti neče:

O kako me pèche, pèche!

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo. Prečastitljivi gospod dekan Dr. Juri Sterbenc 50 gld. in čč. gg. kaplana Ant. Pfajfar 3 gld. in Fr. Dimic 2 gld. — »Za kruhe sv. Antona za srečo in zdravje pri živini za zdaj in znanprej 2 kroni.« — Č. g. žup. Al. Staré 5 gld. — Neimenovana dobroná duh. družina 10 gld. — Novakovi 2 gld. — Neka žena po obljubi 1 gld. — »Tukaj pošljem 60 kr. za kruhe sv. Antona; da bi mi Bog na prošnjo sv. Antona dodelil, da bi se mi spolnilo, česar ga prosim, ako je Božja volja. — 10 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. Ažman, župnik na Boh. Bistrici, 10 gld. — Č. g. kurat Fr. Pokorn 1 gld. — Marijanišče, 14 gld. 50 kr. — Preč. g. dek. dr. J. Sterbenc 3 gld.

Za sv. Očeta: V imenu Leskovške župnije preč. gosp. dek. dr. J. Sterbenc 10 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Preč. g. dek. dr. J. Sterbenc 52 gold.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: »Za srečno zadnjo uro« Č. g. žup. A. Stare 3 gl. — J. R. iz Idr. 1 gld. — Neka žena po obljubi 5 gld. — M. D. 50 gld. — J. D. 2 gld. — Več častivk sv. Jožefa iz Idrije, da bi jih sprejel v svoje varstvo. — Preč. gosp. dekan J. Sterbenc 5 gld.

Za deško ubožnico pri oo. Trapistih v Marija-Zvezdi: V. č. gosp. dr. J. Sterbenc 5 gld. — 10 gld.

Za razširjanje sv. vere: Preč. g. dek. dr. J. Sterbenc 5 gld.

Za varhe Božjega groba: Č. g. žup. Al. Staré 2 gld.

Za najbolj potrebne misijone: J. R. iz Idrije 1 gld.

Za katol. misijone: Preč. g. dek. dr. J. Sterbenc 5 gld. — Č. g. V. Klobus 1 gld.

Za afrikanski misijon: Preč. g. dek. dr. J. Sterbenc 5 gld.

Za odkup zamurskih otrok v Afriki: Iz zgornje Besnice č. g. kurat Fr. Pokorn 1 gld.